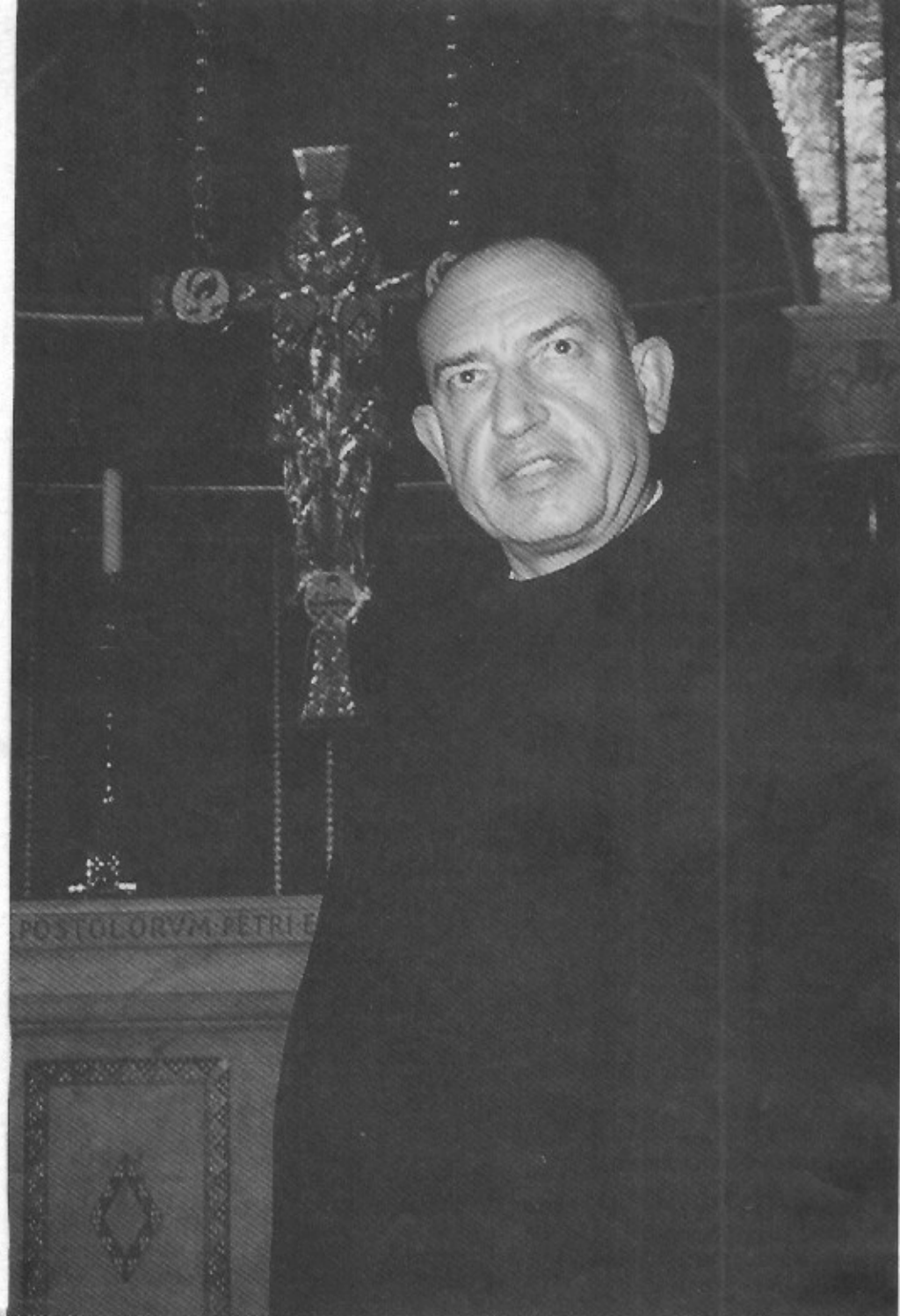

Leven achter

kloostermuren...

Eigenlijk komt Pater Nicolaas uit de meest socialistische randgemeente die Oostende in de loop der jaren, onder grootstedelijke voorwendsel ooit naastte. Daarbij woonde de familie Devynck al altijd op de markt van Zandvoorde, op een paar huizen van het sosjeshuis Geminal. In zijn spoorwegleven rekende hij Albert Milh tot vriend, de Volksbonder aan wie de illustere WIK-Showband zijn bestaan en levenskracht te danken heeft. Iemand zei ooit dat Willy Devynck een stille persoon is met een broeikas aan activiteiten in de background. Hijzelf haast er aan toe te voegen dat hij vroeger wel iets levenslustiger en uitbundiger overkwam. Maar zegt Pater Nicolaas, in een braaf ogende Benediktijnergemeenschap wordt daarom nog geen pap met zilveren lepeltjes gegeten. Want net zoals jij hebben nog veel anderen de eeuwige gelofte afgelegd. Zoveel waarmee je vandaag moet leren leven en die ook de volgende morgens onder jou dak zullen verblijven.

Gods wegen zijn ondoorgrondelijk en daar ontkomt zelfs een geestelijk gewaad niet aan. Neem Pater Nicolaas, in het aardse leven een kraan van een vent van 1m86 als kind Willy-Frans-Emiel gedoopt ; crack in het veldlopen ; jarenlang als motorfreak verbonden aan De Zeewacht ; op zijn 27ste nog altijd in relatie met een meisje uit eigen Zandvoorde. Gebracht tot respectabele onderstationchef van Oostende zat Willy bestuursmatig in liefst 26 (!) verschillende clubs en verenigingen, tot hij in het Spaanse Montserrat gefascineerd werd door het Benediktijnerklooster aldaar. Dààr liep hij bij manier van spreken God tegen het lijf. Midden de haast bovennatuurlijke oase van groen, genesteld in ruwe Catalaanse rotsenmassa's, trok hij op zijn 37ste het paterskleed over zijn kop...

Hoe los je de roeping naar het religieuze celibaat in ? Zandvoordenaar Willy Devynck schreef een aanzoek naar abt Michel Coune van de Zevenkerkse Sint-Andriesabdij, die deze aanvraag voorlegde aan de uit medebroeders verkozen kloosterraad. In het gunstige geval wordt je uitgenodigd om een paar weekends deel te nemen aan gebedsstonen, gemeenschapsleven en arbeidsintensiviteit. Kortom je wordt voor enkele dagen onttrokken aan het wereldse om kennis te maken met geestelijk kloosterleven.

Zwijgplicht zware proef voor societyfreak

— Pater Nicolaas : „Er zijn inderdaad momenten dat je een oejoejoei amper kunt onderdrukken : is dat hier zus... en wordt dat hier zó opgeknaapt ? Je moet weten dat de Benediktijnen *het stilzwijgen in het gemeenschapsleven* nog punctueel toepassen. Binnen bepaalde ruimten mag gewoon niet gesproken worden... en tijdens de maaltijden mag al evenmin de tong geroerd. Zo iets ben je niet gewoon en is wel akelig in het begin.”

— In en uit de lakens voor Benediktijn ?

— Pater Nicolaas : „Halfzeven is het uur van opstaan. Medebroeders met ietwat zware verantwoordelijkheid schuiven meestal niet vóór 23 uur tussen de lakens.”

— Zwijgplicht... en slappe lach ?

— Pater Nicolaas : „'s Middags wordt er voorgelezen. Op dit moment is het thema "de Provincie Katanga in Congo". 's Avonds wordt er vóór en na de maaltijd gelezen. Natuurlijk kan het gebeuren dat een medebroeder aleens in de bedriegput van de slappe lach valt. Menselijkheidje waar zelfs vader abt niet altijd aan ontkomt.”

— Test men de postulant ?

— Pater Nicolaas : „Tijdens het postulaat en noviciaat wordt je psychologisch van dichtbij gevolgd in je doen en laten. Echt moeilijk wordt het je niet per se gemaakt. Laten we eerlijk zijn, men is vandaag

blij wanneer er zich iemand aanmeldt om in het klooster te treden...”

— Pater worden, moet je dat leren ?

— Pater Nicolaas : „De noviet krijgt in ieder geval bijbelonderricht, les in spiritualiteit en wordt stap voor stap het Benediktijnerleven bijgebracht, dat zich staaft aan *Ora et Labora* wat staat voor Bidt en Werk ! Tenminste zevenmaal daags komen wij samen in gemeenschap om het getijdengebed te lezen, te reciteren en te zingen. *Labora* dat vroeger stond voor handenarbeid, evolueerde mee met de tijd als je weet dat het Zevenkerkeklooster vandaag een school, een boekhandel, een cafetaria en-wat-weet-ik-meer rijk is...”

700 vrienden op de professie van Pater Nicolaas

De weg naar het patersge-
waad gaat over vier belangrij-
ke fases. Het postulaat duurt
drie à vier maanden. Je vangt
aan tussen de medebroeders in
burgerkledij, maar wordt nader-
hand in patersgewaad ge-
stoken. Het noviciaat spreidt
zich alover anderhalf jaar
waarin je inzonder spirituali-
teit, Benediktijnerleven, litur-
gie en bijbelkennis wordt bij-
gebracht.

Aansluitend op het novici-
aat volgt de tijdelijke professie
die drie jaar inhoudt en waarin
de tijdelijke gelofte wordt af-
gelegd. In samenspraak met
vader abt kun je eventueel nog
filosofische of theologische
studies doen. De eeuwige pro-
fessie is het sluitstuk naar je
opneming in de orde en eeuwige
geloften toe.

— 25 april 1987, jou D-
Day...

— Pater Nicolaas : „Tot blij-
schap van vader abt Paul Stan-
daert zat de abdijkerk tjokvol.
Benevens mijn ouders en zus-
ters bogen liefst 700 mensen
mijn plechtige professie om tot
een fantastisch feest. Veel
Zandvoordenaars, Oostende-
naars en ja nogalwat spoor-
wegmannen kwamen mij per-
soonlijk feliciteren.”

— Wat zei je vader ?

— Pater Nicolaas : „Vandaag
is dit de mooiste dag van mijn

leven, zei hij. Dat greep mij zó
aan dat ik hem naderhand de
vraag stelde of 'zijn' huwe-
lijksdag niet de schoonste dag
van zijn leven was geweest.
Hij verwees evenwel naar de
oorlogsjaren waarin hij was
getrouwd.”

— Oorlogsjaren zijn niet
wars van liefde ?

— Pater Nicolaas : „Vader
was ondergedoken voor de
Duitsers toen hij moeder om
6 u.30 's morgens huwde en,
noodgedwongen, al om 8 u.
moest scheiden van zijn kers-
verse bruid. Pa heeft ma altijd
graag gezien, ze waren in 1994
trouwens 50 jaar gehuwd. Dat
zijn enige zoon pater werd en
hij hem dusdanig afstond aan
klooster en God, was voor
hem een reden van opperste
vreugde en fierheid.”

— Hoeveel kost dat pater
worden ?

— Pater Nicolaas : „Aange-
zien ik geen bruidschat moest
betalen, heeft dat mij geen ros-
te duit gekost.”

We vragen Nicolaas wat hij
de Heer en al de groene spar-
appels en sprietjes van het Pa-
tersbos heeft gezworen, toen

de vreugde op het patersge-
waad hem voorgoed te pakken
had. „God”, zei ik, „ik kan nog
altijd niet begrijpen dat Gij mij
van achter mijn treinen hebt
gehaald en mij hier in Zeven-
kerken bracht.”

God en Paus zo hemelsver van moeders soepketel...

— Kwam jij God ooit tast-
baar tegen ?

— Pater Nicolaas : „Jazeker
en verschillende keren zelfs.
In mijn ziektes en andermans
vreugden en miseries...”

— Waarom in patersge-
waad voor de wereld weg-
deemsteren achter klooster-
muren ? Waarom geen
priester-dicht-bij-de-mensen
worden, om het onkruid te
wieden dààr waar onzalighe-
den écht de kop opsteken ?

— Pater Nicolaas : „Hier in
het klooster ontmoet ik dage-
lijks evenveel mensen alsdat ik
parochieherder zou zijn. Wan-
delaars klampen ons, mede-
broeders, aan om een babbel
over hun miseries en vreugden
op te zetten. Als het al niet om
een doodgevoelen kruiske
gaat...”

— Moeten Gods apostelen
hun ziel niet wat uitdrukke-
lijker in het gedrang dra-
gen ?

— Pater Nicolaas : „Het kan
niet ontkennd worden dat het
geloof verwatert en wegdrijft,
dat voel je aan bij je contact
met de mensen. Maar als je de
ontevredenheden van diezelfde
luiden in een gesprek dieper
aanboort, dan voel je dat ook
zij met een aantal zaken en
problemen niet klaarkomen en
derhalve zelf geen licht in de
duisternis zien.”

— Is het niet de hoogste tijd
dat de Kerk naar een andere
zender zapt ?

— Pater Nicolaas : „Ik denk
van wel... We moeten eerst en
vooral een andere ontvangst-
zender hebben. Onze antenne
heeft zeker niet afgedaan, wél

moeten we iets dichterbij de
dagdagelijkse dingen en kom-
mer van de mensen staan, zo-
dat we afkomen van interna-
tionale problemen die ons dag-
elijks overdonderen. Onze
ontvangst-zender moet meer
'de mens in zijn gebrokenheid'
kunnen horen en begrijpen.
Hem of haar gewoon als een
aards wezen aanvoelen en be-
tasten.”

— Wat mis je in je diepste
gevoelens ?

— Pater Nicolaas : „Ik denk
aan de vele mensen die de
schipbreuk van een huwelijk
achter de rug hebben en door
de kerk worden afgestoten. Ik
besef dat eender welke familie
of vriendenkring die met der-
gelijke situaties wordt gecon-
fronteerd, zeer pijnlijke mo-
menten doormaakt. Moderne
huwelijksdrenkelingen, meest-
al door de Kerk gemarginali-
seerd, worden bijwijlen zelfs
de toegang tot een aantal sa-
cramenten ontzegd...”

Moet Christus-Jezus terug de straat op ?

Paterke, paterke, bidt uw getijen — zo vertolkt het jonge volk het Hullebroucklied — wij willen vrijen ! Dit terwijl de schrijnende actualiteit het heeft over dutsen van 11 en 12 jaar die al een abortusverdoemenis over zich moesten laten heenkomen.

— Zijn kloosterpaters zich daarvan bewust ?

— Pater Nicolaas : „Jàà, wij weten dat tieners zich de dag van vandaag aleens de zielige *zwangerschap* op de hals halen ! Dat wil nog niet zeggen dat de Kerk dergelijke problematiek in de hand moet gaan werken. De Kerk moet mijn inziens in dergelijke omstandigheden eerder beschermend, alarmerend en tegelijkertijd waarschuwend optreden en zeggen : denk toch eens na vooraleer je dergelijke daden stelt, wat dit allemaal met zich kan meebrengen...”

— Meeste christenen lopen zondagsmis voorbij...

— Pater Nicolaas : „Een waarheid waarop we ons niet mogen op blindstaren. Ik denk dat de eucharistie op een modernere manier dient opgevat, zodat jong én oud er zich in terugvindt en thuisvoelt. Het is niet meer voldoende dat de priester — teatraal en dreunend tegen de kerkgewelven !

— Gods woord declameert. Lag het aan mij, dan zou ik voorstaan dat onmiddellijk na de homilie de toehoorders worden uitgenodigd om ook *hùn* mening naar voren te brengen. Reinste democratie in de kerk !”

— Staat de Kerk niet in brand en moeten Christus én zijn discipelen niet dringend veld en straat op om de mens in zijn intiemste problemen te aanhoren en bij te staan ?

— Pater Nicolaas : „Wie weet komt de tijd niet dat we terug de straat opgaan. Wees ervan overtuigd, dat we binnen de kloostermuren wereldse problemen niet afstoten. We zijn een *volledig open abdij*, die àlles van buitenuit opvangt en bespreekbaar durft maken !”

Het Zandvoordse leven van Willy-Frans-Emiel

Zandvoordenaar Willy-Frans-Emiel Devynck werd eigenlijk op 18 juli 1944 in Gistel geboren, omdat de materniteit van Oostende in het Duitse spergebied lag... en derhalve door de hinterlanders niet mocht betreden worden. Het wicht groeide naderhand op tot oudste én grootste spruit van het nog met twee dochters gezegende huisgezin.

Hierin was vader Albert een timmermanschrijnwerker die heel zijn leven bij de UCB — zoete dood in de volksmond — tewerkgesteld was. Sportief was daddy ook, want Berten Devynck verdedigde ooit de kleuren van White Star Oudenburg. Moeder Madeleine Vandebussche was een minzaam mens die zich toch zo graag van haar taak van huisvrouw kweet.

Zandvoorde... boek vol herinneringen !

Zijn wereldse tijd in Zandvoorde kan volgens pater Nicolaas het best vertolkt worden door Marva's lied *Herinneringen... aan zoveel mooie dingen!* „Zandvoorde met zijn zoveel hoekjes en kantjes, waar iedereen... iedereen kent. Een dorp zonder preutsheid en minder stijve nek dan de doorsnee Oostendenaar die zo graag uit de hovaardige hoek komt.”

Willy Devynck groeide eigenlijk op zoals iedere gezonde boeten uit de Vlaamse kuststreek. Kloek en sterk stond hij in zijn collegetijd zijn mannetje in het veldlopen. Voetbal trok hem ook aan... maar dat werd hem toch wel door zijn vader — zelf ex-voetbalist! — verboden zeker! Gezonde stoutigheden ging Willy als misdienaar niet uit de weg: hij hoorde bij de snotapen die te pas en te onpas het gebuurte met belletjetrok terroriseerden...

Vriend van basketter Rik Samaey en huidig burgemeester Jean Vandecasteele

Rik Samaey, volgens pater Nicolaas, beste Belgische speler die ooit op basketbalterreinen de bal stuurde. Wat zelfs keizer Willy Steveniers niet zal tegenspreken, dixit eerwaarde Devynck: „Door Rik Samaey — meest eenvoudige speler in ons land — ben ikzelf een basketfanaat geworden. Ik denk dat Samaey op sportief gebied door Sunair te min werd gedaan. Mogelijkheden onderschat, werd hij al te vroeg wandelen gestuurd.”

Een goeie vriend van Willy Devynck was gewis huidig burgemeester van Oostende Jean Vandecasteele: „Met Jan hebben we indertijd verscheidene culturele activiteiten op touw gezet. Dat was de periode van schepenen Jan Felix en Dries Vermeesch. Van mijn 17e tot mijn 29e was ik actief als KSA-leider. In die hoedanigheid ontving ik indertijd Staatssecretaris voor Toerisme Jan Piers, die het prachtig beeld "De Zwaan" aan Zandvoorde schonk. Toen vandalen onlangs de kop van het beeld afsloegen, beloofde burgemeester Vandecasteele het kunstwerk in zijn oorspronkelijke staat te laten herstellen.”

Onderchef van Spoorwegstation en freak van motorrijden

Pater Nicolaas bekent ootmoedig dat zijn spoorwegtijd een van de mooiste periodes uit zijn bestaan is geweest. „'t Spoor dat stond gewoon voor solidariteit. Voor mij een zaligheid dat oud-collega's nog altijd op vriendenbezoek komen en daarbij wat graag familiale en evenementen aankaarten als verloving, trouw en geboorte alsook maatschappelijke toestanden met solidariteit en weerbaarheid als hoofdtoon.”

In zijn kloosterkamer hoort Nicolaas de trein Brugge - Kortrijk voorbij tjoeketjoeketjoeken. Als hij tussen spoorwegmannen verkeert, dan is hij nog altijd de vurigste *man van de trein* die er op Gods aardbol rondloopt en die, van de raarste komma tot het driftigste punt, nog alle stationsreglementen op zijn duim kent.

Zandvoordenaar met peper in het bloed, dat was Willy Devynck vast en zeker als hij op een motorvoertuig kroop... en nóg kruipt. „Ik respecteer de wegcode... maar geef toe in mijn pre-kloosterleven aleens een recht stuk autostrade aan 170 km/u te hebben afgeschuurd! Ik heb nog heel wat vrienden-motorrijders.

Dank zij hen — die mij hun beste tuig durven uit te lenen — ga ik heel dikwijls naar Duitsland. Ooit was ik 12 jaar lang organisator van het Zandvoorse Keynaerttreffen, tweedaagse bijeenkomst voor motorrijders uit binnen- en buitenland. Zo'n 1800 motorrijders kwamen er op af. Dat liep uit tot een gezellig samenzijn met een bezoek aan Oostende en werd afgesloten met een bruisende helemaal niet-dansvreemde muzieksoirée.” Tussen haakjes gezegd: in zijn vrijgezeltijd was Pater Nicolaas ooit kampioen in het walsen.

Sprakeloze moeder weende...

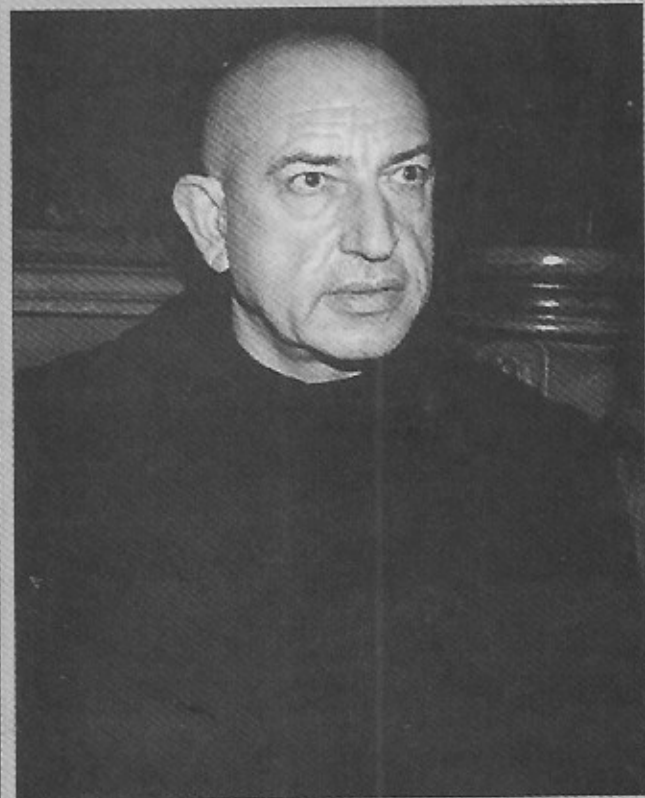
Pater in spe Willy Devynck had ooit de leiding over vier Oostendse jongeren — Ronny Severy, Annie Minne, een zekere Frank en Willy zelf — die *Het Oostendse Rockfestival* inrichten in de Zandvoordse parochiezaal. Daar kwamen duizenden en duizenden rockfanaten op af.

Plots, als een donderslag bij heldere hemel, kondigde pastoor Wilfried Ryckebusch tijdens de Pinkstermis van 1982 aan dat mede-Zandvoordenaar Willy Devynck besloten had in het Benediktijnenklooster te treden. Iedereen stond paf en was als van de hand Gods geslagen... Dat was toch diezelfde Willy die een collier van 26 keren directief lidmaatschap rond de hals droeg?...

In intieme familiekring was moeder Madeleine Vandebussche sprakeloos en en snikte tussen haar traantjes door: "Willy, ben je niet graag meer thuis? Hebben we je iets in de weg gelegd? Wat scheelt er toch met je?" Ook zus Rita kon haar traantjes niet meer bedwingen....

„Moeke”, zei Willy troostend, „ik heb hierover meer dan zes maanden nagedacht...”

(Tekst en foto et)

Willy Devynck die de ernst van "Kojak" niet kan loochenen, is als Pater Nicolaas evenwel de zachtvaardigheid in persoon...